Επάθλο

Η έλλειψη Αγροτικού Οράματος

του Σπύρου Καχριμάνη

Ο διεθνής ανταγωνισμός, οι περιφερειακές ανισότητες, η χαμηλή παραγωγικότητα, το παρωχημένο μάρκετινγκ, η κακή ποιότητα, το εγγειοδιαρθρωτικό, η μη αξιοποίηση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων, η μονοδραστηριότητα, η έλλειψη πληροφόρησης και άλλα συναφή, είναι οι διαπιστώσεις που όλοι κάνουν για το αγροτικό πρόβλημα της χώρας.
Όμως, για να λύσουμε ένα πρόβλημα δεν αρκεί να το διαπιστώσουμε ή να το περιγράψουμε. Είναι απαραίτητο να βρούμε τα **ΑΙΤΙΑ** που το δημιουργούν.

Από το1999 που ξεκίνησε το Γ' Κ.Π.Σ. και ακόμη και σήμερα, όλες οι πολιτικές ηγεσίες, έχουν δύο βασικούς στόχους που είναι, **«η βελτίωση της ανταγωνιστικότητας της Ελληνικής Γεωργίας»**, και **«η βιώσιμη και ολοκληρωμένη ανάπτυξη της υπαίθρου»** (1ος και 2ος στόχος του Γ' Κ.Π.Σ.).
Δύο στόχοι οι οποίοι όχι μόνο δεν επιτυγχάνονται, αλλά αντίθετα, εξακολουθεί η ραγδαία απογεωργοποίηση της χώρας.

Το έλλειμμα στο εμπορικό **γεωργικό ισοζύγιο, αυξήθηκε από 1 δις δραχμές την ημέρα που ήταν το 2001, σε 2 δις δραχμές την ημέρα το 2003,** εν μέσω Γ' Κ.Π.Σ. Ένα πρόγραμμα εκατομμυρίων ευρώ που ξεκίνησε το 2000, η **ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ** του Υπουργείου Γεωργίας, δεν έχει προχωρήσει σχεδόν καθόλου. Ταυτόχρονα, όλοι φωνάζουν για την έλλειψη απορροφητικότητας των πόρων. Τι γίνεται λοιπόν; Ποιό είναι το αγροτικό πρόβλημα της χώρας; Το αγροτικό πρόβλημα της χώρας, δεν είναι ούτε η έλλειψη πόρων, ούτε η έλλειψη επιχειρηματικών & αναπτυξιακών ιδεών και ευκαιριών.

Το αγροτικό πρόβλημα της χώρας είναι η έλλειψη ενός πρακτικού, κατανοητού και **ΕΠΙΘΥΜΗΤΟΥ** από τις αγροτικές κοινωνίες, **ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΟΡΑΜΑΤΟΣ.**

Οι αγροτικές κοινωνίες στην Ελλάδα βρίσκονται σε πλήρη αποδιοργάνωση, έχουν χάσει κάθε συνεκτικό στοιχείο και έχουν εκχωρήσει τις αποφασιστικές διαδικασίες σε μη ικανούς να πάρουν πρωτοβουλίες. Αυτό συμβαίνει γιατί οι μη κατά κύριο επάγγελμα γεωργοί, δεν θέλουν να εμπλακούν στο αγροτικό πρόβλημα και το ξορκίζουν με την μη συμμετοχή.

Όμως, η σχέση των πολιτών της υπαίθρου με το αγροτικό πρόβλημα, δεν εξαρτάται από τον βαθμό συμμετοχής και κινητοποίησης, αλλά από μια σειρά πολύπλοκων και αλληλοδιαπλεκόμενων νομοτελειακών σχέσεων. Άσχετα δηλαδή με τον αν οι νέοι δεν είναι στα χωράφια αλλά στις καφετερίες και αν στις συνελεύσεις των αγροτικών συνεταιρισμών μετέχουν μόνο υπερήλικες, οι αγροτικές κοινωνίες υφίστανται.
Διότι όλοι τρέφονται, υδρεύονται, αναπνέουν, περπατούν, κολυμπούν, δραστηριοποιούνται κοινωνικά και επαγγελματικά, εν γένει βιώνουν, στο περιβάλλον, όπου κυρίαρχη παρέμβαση έχουν οι γεωργικές δραστηριότητες, ακόμη και όταν αυτές έχουν την μορφή της εγκατάλειψης.

Η αρχιτεκτονική δημιουργίας βιώσιμου αγροτικού οράματος, πρέπει να αλλάξει τους συσχετισμούς δυνάμεων, στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων στις αγροτικές κοινωνίες. Αυτό σημαίνει ότι η κεντρική ιδέα, δεν θα εξαντλείται στους γεωργούς με την στενά επαγγελματική έννοια, ούτε σε επιδοτήσεις και δυσνόητες ορολογίες αμφίβολης αποτελεσματικότητας και διάρκειας ζωής.
Το όραμα για την γεωργία, ειδικά για την Ελληνική γεωργία που μπορεί να θρέψει με ποιοτικά προϊόντα τους πολίτες της χώρας, πρέπει να ενσωματώνει όλους τους κατοίκους της υπαίθρου και να αγγίζει όλους τους πολίτες της Ελλάδας.

ΜΑΡΤΙΟΣ 2005

